

Montrealas Jaunietis

+++++
Nr. 14 1976. gada 15. maijā 10. gada gājums
+++++

SKOLAS DARBA GADU BEIDZOT

Andreja Egliša dzeju krājuma "Audiet mani karogā" ir kāda dzeja, kurā viņš saka:

Ar ilgiem gadiem važas sadilušas pašas būs,
Neviena vēsts vairs sāpēs nededzinās mūs
Par tiem, kas cietumos ar galvām dzelžu durvis dauza...
Nedz nest mēs līdzējuši tās, nedz zinām viņu svaru.

Ik pavasari, kad latviešu trimdas skolās notiek izlaiduma akti, daļa vecāku un skolēnu izdveš atvieglojuma nopūtu; paldies Dievam, beidzot sestdienas piederēs mums pašiem. Kad iezemieši bez sirdsapziņas pārmetumiem varēja braukt vai nu kalnos slēpēt, vai nodoties citām izdarībām, mums bija jāiet uz latviešu skolu. Tas nebija viegli - ne vecākiem, ne skolēniem, ne skolotājiem. Un netrūka tādu, kas izvēlējās ērtāko ceļu - palika mājās, vai arī devās tur, kur vilināja iezemiešu draugi, sniegotie kalni vai sporta zāles. Jo likās, ka "ar ilgiem gadiem mūsu brāļiem važas sadilušas pašas būs". Ka katram pašam jāietiek galā ar likteni, un ka mēs esam īpaši izredzētie, kam nav ne važas jānes, ne "degošo sāpju vēstis" jāsūta, ne "cietumos ar galvām dzelžu durvis jādauza".

Latviešu skola ir centusies sasniegt divus mērķus: 1) ne tikai saviem skolniekiem, bet arī to vecākiem neļaut aizmirst, ka mēs esam latvieši - neatkarīgi no tā, kādu pavalstniecību esam pieņēmuši un 2) ka mums kā latviešiem ir Dieva uzticēts pienākums pret mūsu tautu.

Latviešu skolu apmeklējami, mēs saglabājam dzīvas tās saites, kas mūs sien ar tiem mūsu tautas brāļiem un māsām, kas ir dzimtenē, ar tiem, kas lielās vergu valsts spaidu darbu nometnēs nes nebrīvības važas - un arī ar tiem, kas izkaisīti visos pasaules vējos. Tās nedaudzās stundas sestdienās, ko mēs pavadām latviešu skolā, tiem, kas "cietumos ar galvām dzelžu durvis dauza" liecina, ka mēs neticam, ka laiks sadeldēs viņu važas, bet ka mēs, sirdīs dzirdot viņu vaidus, darām savu, lai viņiem palīdzētu tās nest. Jo apziņa, ka briesmas un postā neesi viens un aizmirsts - spēj veikt brīnumus. Un ja mēs tikai to vien būtu panākuši, tad mēs jau daudz būtu veikuši.

Lai paldies debesu Tēvam, kas mūs aiztēcējušajā darba gadā sargājis un vadījis!

Prāvests Arturs Voitkus

Stāsts par trim neliešu raganām

Bija piektdienas vakars marta vidū. Stiprais vējš dauzīja koku kailos zarus un grabināja logus. Atkusnis bija atstājis ielu kā lielu ūdens pelki. Ielas ugunis tanī atspīdēja un, kad vējš pūta, pataisīja ūdeni par vizuļojošu sudrabu.

Mazs puisītis stāvēja pie loga un skatījās kā vējš trako. Viņam vajadzēja darīt savu latviešu skolas darbu, bet viņš jutās ļoti vientuļš pie sava galdiņa. Drīz viņam apnika mācīties.

Zili-melnā nakts bija tik pilna ar mistēriju. "Jā," viņš nodomāja, "šovakar droši vien raganas ar savām slotām lido pa gaisu."

Un viņam bija taisnība! Netālu no viņa mierīgām mājām bija liels parks. Šis parks bija tik liels, ka pilsēta to nevarēja visu kārtībā uzturēt. Vismēžonīgākajā stūrī bija veca būda, ko neviens cilvēks nebija atradis. Šinī būdā dzīvoja trīs neliešu raganas - visniknākās un viltīgākās visā Kanādā, ja ne visā Ziemeļamerikā. Viņām bija tuvi radi Transilvānijā, un visi zina kādi būdēji dzīvo tur!

Raganu vārdi bija Hilda, Milda un Matilda. Hildai bija deviņi simti un četri gadi, Mildai astoņi simti divdesmit trīs un Matilda vēl bija diezgan jaunīga. Viņai tikai bija pieci simti astoņdesmit septiņi gadiņi.

Ja puisīšam mājas bija mierīgas, tad raganām gan tās tādas nebija! Viņas klaigāja un dancoja pa būdas vienīgo istabu.

Liels čuguna katls stāvēja stūrī. Milda pie tā pieskrēja un ar lielām pūlēm pacēla vāku. Garaini sitās viņas neglītajā sejā. Sprauslēdama, viņa atstutēja vāku pie sienas un nogaršoja ar koka karoti to, kas tur katlā brūvējās.

"Ū, jā! Garšs!" viņa smējās. "Hildiņ, nāc pagaršot!"

Hilda pienāca klāt un nogaršoja.

"Vai nevajadzētu vairāk sāls?" viņa prasīja.

"Taču nē, māsīņ! Tu domā es neprotu vārīt skābos kāpostus?"

Matilda pienāca klāt, lai dotu savu spriedumu.

"Nē, Hildiņ, nevajaga nemaz vairāk sāls! Jo mazāk, jo labāk-tā teica ārsts. Tev jau tā esot augsts asinis spiediens."

"Nu, tad labi. Bet neskaities uz mani, ja neviens Spoku Ballē negribēs viņus ēst!" Hilda jau palika veca un bieži viņa bija uzspū-tīga. "Es eju dabūt ūdeni ar ko mazgāties."

"Matilda, esi tik laba un ieliec kāpostus tajā plastikas bļodā. Man arī vajaga iet gērbties."

Raganas arī seko modei. Pa māju viņas gērbjas tā kā citi cilvēki, tikai varbūt viņām tās drēbes neder pārāk labi. Goda tērpi viņām ir tās melnās platās drēbes, kurās mēs parasti viņas redzam.

Nebija ilgi līdz Hilda, Milda un Matilda bija uz savām slotām virs pilsētas. Viņas bija uzpucējušās cik vien varēja: pūderoti vaigi, lai tie izskatītos zaļāki, samta bantītes uz cepurēm un zobi izpucēti ar stipru zobu pastu.

Hilda bija labākā omā, bet Matilda sirdijās ka viņas frizūru vējš būs izjaucis. Milda sekoja kādas desmit pēdas aizmugurē ar skābo kāpostu bļodu uz ceļiem.

LATVIEŠU SKOLA MONTREALĀ 1975./76. m.g. BEIGĀS

NO KREIŠĀS:
 1. RINDĀ: (SĒŽ): INDRA FREIBERGS, ROBERTS VĪTIŅŠ, MĀRA ŠTAUVERS, KRISTĪNE GŪTMANIS, INDRĀ PALEJS, DAVIDS PUŠPŪRS, ŠTEVENS TIMMERMANIS, LĀRISA GŪTMANIS.
 2. RINDĀ: (SĒŽ): SKOLOTAJI I. ŠTAUVERĒ, V. GŪTMANE, E. RUDZĪTE, SKOLAS PARZINIS K. DEKŠNIS, V. BRĀZMA, V. DĒKSNE, K. TĒRAUDA un stāvē ILGA LEIMANIS.
 3. RINDĀ: (STĀVĪ): SKOLOTI: V. GOLDE, KĀRLIS FREIBERGS, KRISTĪNE ORTMANIS, KRISTĪNE PUSPŪRS, SARMA DINDZĀNS, ALEKSANDRS DINDZĀNS, ANITA BILINSKIS, JĀNIS BILINSKIS, DAVIDS TIMMERMANIS, MĀRTIŅŠ KRAULIS, JURIS TĒRAUDS, ANDRIS GOLDE un INGRIDA ZIEDIŅŠ.
 PĒDĒJĀ RINDĀ: PĒTERIS GOLDE, MĀRTIŅŠ PALEJS, ERNESTS ŠKUJA, ILZE KRAULIS, INTA HŪNS, ANDRIS VĪTIŅŠ, KATRINA KRAULIS, PĒTERIS ZIEDIŅŠ, JĀNIS TĒRAUDS, KRISTĪNA BILINSKIS un SKOLOTAJI V. DINDZĀNS, E. LEIMANIS, J. DINDZĀNS un M. ŠTAUVERS.
 IZTRŪKST SKOLOTAJI: I. EPNERE, G. HŪNS, I. MAZUTE, J. STEPRĀNS un Māc. A. VOITKUS.
 IZTRŪKST AUDZĒKŅI: LĀRA EPNERS, DAINA un LAIMA MAZUTES, TAMĀRA un ALEKSANDRS SPŪRMAŅI, ILONA INNUS, KĀRLIS TĒRAUDS un ĢINTS HŪNS.

1975./76. MĀCĪBU ĢADA ĢIMNAZIJAS ABITURIENTI

AR SKOLOTĀJIEM (IZTRŪKST DR. V. FREIBERGA un Māc. A. VOITKUS)

1. RINDĀ NO KREISĀS SĒŽ: INTA HŪNS, SKOLAS PĀRZ, K. DEKSNIS, KLASES AUDZIN, E. RUDZĪTE,
SKOLOT, V. GOLDE, KRISTĪNE ORTMANIS,
2. RINDĀ NO KREISĀS: PĒTERIS GOLDE, KATRĪNA KRAULIS, MARTIŅŠ PALEJS un ERNESTS SKUJA.

1975./76. MĀCĪBU ĢADA PAMATSKOLAS ABSOLVENTI

NO KREISĀS: KĀRLIS FREIBERGS, ILZE KRAULIS, KL. AUDZ. V. BRĀZMA,
ALEKSANDRS DINDZĀNS un ANDRIS GOLDE.

"Matildiņ, vai tā māja, tur, neizskatās itkā kāds latviešu bērns tur dzīvotu? Es kaut kā varu sajust tā kā latviešu tuvumu."

"Jā, es tāpat tikko nodomāju, Hildiņ. Es domāju, ka es esmu kādreiz dzirdējusi, ka tā sieva, kas tur dzīvo, sauca, lai Jānītis nāk vakariņās. Ja Jānis nav latviešu vārds, tad kas gan tas ir?"

"Pareizi! Viņš droši vien slinko ar latviešu skolas mājas darbiem. Ko teiksi, ja mēs viņu drusciņ pabaidām?"

"Jā! Hildiņ, tu gan esi gudra māsa!#

"Mildiņ, tu brauc tālāk viena pati ar saviem nesālītiem skābiem kāpostiem," Hilda uzsauca. "Mēs ieradīsimies drusciņ vēlāk. Mums ir kāda baidīšana, kas jāizdara."

"Bet mās', es arī gribu nākt!" Milda lūdzās.

"Kā var kādu baidīt, kad bloda rōkās? Un varbūt tas drausmīgais spōks, ar ko tu dejojī tik daudz pēdējā balē, būs jau tur!"

"Nu, labi. Es neiešu strīdīties ar vecu raganu. Pavisam nē, ja viņai ir augsts asins spiediēns."

Milda aizlidoja, melnajam apģērbam plivinoties vējā. Otrās divas lēnām nolaidās zemē tiešimājas durvju priekšā. Viņas daudzas reizes to bija darījušas. Katra zināja tieši, kas bija darāms.

Matilda pārvērtās par kaķi un sāka naudēt pie durvīm. Viņa zināja, ka puisītis domās, ka tas ir viņa kaķis un ies laist viņu iekšā. Un tā arī bija. Puisītis attāisija durvis un, redzot Hildu, sāka bēgt.

"Pagaidi!" Hilda ķērcā, "ja tu skrīesi prom, es tevi pārvērtīšu par vardi un tu visu savu dzīvi pavadīsi slapjā purvā."

Puisītis apstājās un pagriezās pret raganu,

"Tā ir labāk. Nu, vai tevi sauc par Jānīti?" ragana prasīja.

Puisītis pamāja "jā" ar galvu.

"Jānīt, vai tev ir latviešu skolas mājas darbs?"

"J-j-jā, raganas kundze."

"Jaunkundze!" viņa uzbrēca.

"Piedošanu!"

"Piedo, šoreiz, Jānīti. Vai tu esi mājas darbu pabeidzis?"

"N-nē."

"Vai esi iesācis?"

"Jā, protams, raganas jaunkundze."

"Nu, tad es tev neko nedarišu. Bet, ja es tevi nokersu ar mājas darbu neizpildītu, tad tevi pārnēsīšu mājās savām vakariņām. Manām māsām garšo mazi bērni!"

Matilda pēkšņi pārvērtās pati par sevi un abas raganas uzleca uz slotām un aizlaidās. Puisītis skatījās kā viņas brauca riņķu riņķiem ap ielas ugunīm un pēkšņi nozuda kautkur aiz liela melna mākoņa.

Vai ir kāds kas netic šim stāstam? Visi labie bērni, kas izpilda skolas darbus, var neticēt, bet slinkie paši var izdomāt, kur ir taisnība. Droši vien ir daudz latviešu bērnu, kurus Hilda vēl nav atradusi, bet atminaties - viņai ir deviņi simti un četri gadi. Pat raganām tas ir diezgan liels gadu skaits.

Inta Hūns

3.gimn. kl.

Kultūras dienas Otavā

Šī gada sākumā Otavas būvuzņēmējs L. Sīpoliņa kungs piedāvāja savā jaunajā biroja celtnē visu trešo stāvu lietošanai latviešu vajadzībām. Šis telpas nāca ar noteikumu, ka tām jātiek aktīvi izmantotām dažādām Latviskām vajadzībām.

Kā gan labāk varētu izmantot jaunās telpas, ja ne rīkojot Kultūras dienas? Šādam sarīkojumam otavieši aicināja arī piedalīties Montreālas jauniešu korim. Apvienotam Montreālas un Otavas korim bija izraudzīti kā diriģenti Jānis Beloglāzovs, Gunta Drejfelde un Dace Stauvere.

Paredzēta arī bija gleznotāja Otto Grebžes gleznu izstāde. Sestdien, 13. martā, Montreālas jaunie koristi ieradās Otavā gandrīz pilnā skaitā. Kopmēģinājums sākās pulkstens vienos pēcpusdienā. Mēģinājums ievilkās, un ap trijiem izsalkušie jaunieši vairs nevarēja apspiest ēstgribu un bija jāieēd. Pēc garšīgām pusdienām mēģinājums turpinājās līdz puspieciem.

Kad publika bija sanākusi, programmas izpildījums sākās ar pus astoņiem. Apvienotais koris nodziedāja divpadsmit skanīgas tautas dziesmas ar lielu sajūsmu. Piedevām bija jāatkārto Jāņa Norviļa "Balsis" un Daces Stauveres pārliktā "Diētu, diētu jaunas meitas". Programma beidzās ar publiku kopēji nodziedot "Pūt vējiņi". Pēc dziesmām sekoja gleznu skate un kafija ar maizītēm.

Vecākai paaudzei aizejot mājās, jaunieši vēl uz ātru roku sarīkoja deju vakaru, lai vēl varētu drusku parunāties un papriecāties. Lielākā daļa Montreāliešu sāka doties mājup ap pusnakti, un, slidenā ceļa dēļ, tika mājās tikai ap trijiem no rīta. Nogurums pēc garās dienas bija liels, bet prieks par izbraucienu vēl lielāks.

Pteris Golde

3. ģimn. kl.

Kristīnas problēma

Manā dzīvē priekšā stāv liela problēma, jo es vēl nevaru izšķirties. Kad es būšu liela, nezinu kāds darbs man labāk patiks. Es gan gribētu būt skolotāja, bet vēl nezinu vai man būs pietiekoša interese un pacietība. Es arī gribētu būt ārste veterināre, jo man patik palīdzēt dzīvniekiem, kas paši sev nevar palīdzēt. Es arī gribētu būt sekretāre, kas pelnītu lielu algu, jo manai gaumei patīk viss, kas ir dārgs un skaists. Bet es domāju, kad laiks pienāks, tad arī pareizais padoms nāks.

Kristīna Bilinskis

6. kl.

Kas man patīk

Dažreiz liekas, ka vissjaukākā lieta ir aiziet uz bali un padejot, pasmieties un papriecāties ar paziņām. Bet ir arī ļoti patīkami sēdēt mūsu vai kāda cita dzīvojamā istabā ar draugiem. Visas ugunis nav uzdegtas, varbūt deg tikai Ziemsvētku eglīte, un muzika radio vai fonografā ir uzgriesta drusku uz skaļo pusi.

Man patīk sēdēt nomodā vienai pašai līdz rīta stundai skatoties filmas un dokumentārijas televīzijā. Daudzas reizes man tas ir tomēr apnicis un es kā zilonis skrienu augšā uz gultu.

Vai, kā man patīk braukt uz Tērveti ziemas laikā! Pēc brīnišķīgas dienas sniegu laukos ir tik labi tikt mājās, būt zem karstas dušas un tad vēsā, mīkstā gultā. Man tā patīk gulēt! Ja es varētu, es gulētu visu dienu, bet kaut kā iznāk, ka es atmožos diezgan agri un nevaru vairs aizmigt.

Pikī, mans kakis, ir labs draugs. Pēdējā laikā viņš ir palicis ļoti mīlīgs un mani ļoti uzmana. Ir patīkami atmosties no rīta, atrodot viņu gulot pie manām kājām.

Mans kakis, mani draugi, Tērvete un tikai būt vienai pašai dažreiz - visas šīs lietas mani iepriecina, bet ir vēl tik daudz citu, ko es varu iedomāties, kas man patīktu. Ja man būtu pat simts lapas puses, ne tikai šī vienīgā, ko es varētu piepildīt, man nepietīktu, lai aprakstītu visu, kas man patīk.

Inta Hūns

3. ģimn. kl.

Vasara

Man vislabāk patīk vasara, jo es varu darīt daudzas lietas, kas ziemā nav iespējams. Kad skola ir beigusies, man ir daudz laika, lai es varētu spēlēt ar manām draudzenēm.

Vislabāk man patīk iet peldēties. Arī šovasar es gribētu iet latviešu nometnē Tērvetē, jo tur man ļoti patīka. Tērvetē mēs ejam peldēt, gulam ārā pie ugunsкура, dziedam dziesmas un mēs darām daudz citas lietas. Man gan nepatīk inspekcija, bet es vēl iešu šovasar uz Tērveti.

Anita Bīlinskis

6. kl.

Mans mīlākais sports

Mans mīlākais sports ir ūdens slēpošana. Ūdens slēpošanu var iemācīties ļoti īsā laikā. Vispirms ir vajadzīga laiva ar diezgan spēcīgu motoru.

Tad ir vajadzīgas ūdens slēpes, kas ir dažādos lielumos, un vislabākās ir tās, kuras ir piemērotas augumam, svaram un kājas lielumam.

Man vislabāk patīk slēpot uz ezera, kur viļņi nav tik lieli. Ezeram jābūt diezgan lielam un labi ja nav daudz citu slēpotāju. Ja tanī pašā laivā ir par daudz slēpotāju, tad var notikt liela nelaime. Ūdens slēpošana ir ļoti skaists sports, ja visi slēpotāji uzmanīgi.

Dāvids Timermanis

5. kl.

Skolā

Es eju piektā klasē. Mums ir skola no 6. septembri līdz jūnijam. Mums jābūt skolā katru dienu pusdeviņos. Kad zvans zvana mēs ejam rindā lai tiktu iekšā skolā. Iekšā mēs uzejam augšā, nogērbamies un ieliekam drēbes mūsu skapjos. Tad mēs ejam klasē, apsēžamies un izkrāmējam somas. Mūsu skolotāja ir laba. Kādreiz viņa paliek dusmīga bet nevienu reizi uz mani. Mēs mācamies drusciņ no visu ko, tā kā matemātiku, ģeogrāfiju, analīzi, diktātus un franču valodu. Mums ir 20 minūtes brīvlaiks katru dienu. Pirmdienās meitenēm ir vingrošanas stunda no rīta un puikām pēcpusdienā. Otrdienās mums ir jāiet uz biblioteku vienpadsmitos. Trešdienās mums ir angļu valodas stunda un pēc skolas man ir klavieru stunda. Tā nav skolā. Ceturtdienā nekas daudz nenotiek un piektdienā ir atkal angļu stunda. Katru dienu mums beidzās skola pusčetros un man ir dažreiz daudz mājas darbi. Mums ir seši simti skolēni visā skolā.

Kārlis Tērauds

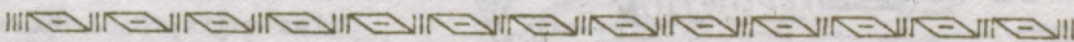
6. kl.

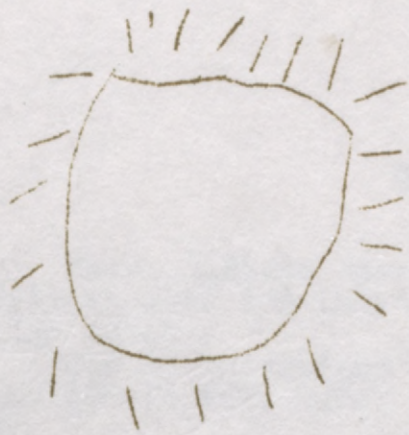
Mana skola

Manu skolu sauc "LaSalle High". To atklāja 1973. gadā. Viņa ir ļoti moderna. Skolai ir trīs stāvi. Katrs stāvs ir nokrāsots citā krāsā, jo katram ir sava nozīme. Pirmais stāvs ir dzeltens. Tur atrodās kafetērija un klases kur mācās visādus amatus. Otrais stāvs ir apelsīnu krāsā. Tur mācās visas septītās klases un tur arī ir trīs vingrotavas. Trešais stāvs ir tumši sarkans. Tur iet visas pārējās klases un tur arī atrodās biblioteka.

Māra Štauvēre, 2. kl.

Roberts

Roberts Vītiņš, 2. kl.

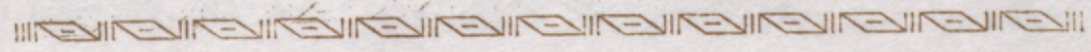

Gaisa kuģis, Saša Spurmanis, 4. kl.

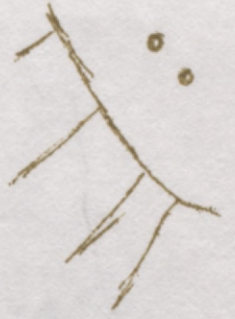

indra

Indra Palejs, 2. kl.

Tamāra

Tamāra Spurmanis, 2. kl.

Katrs stāvs ir sadalīts trīs daļās. Vidus daļā atrodās administrācija, bibliotēka, kafetērija vai vingrotavas. Katrā sānu daļā atrodās apmēram deviņas klases. Klases ir gaiši brūnā krāsā ar divām melnām tāfelēm. Skolnieku skaits klasēs ir apmēram 30. Visa skola tiek vēsināta un sildīta ar gaisu.

Katram mācības priekšmetam ir cita klase. Skolotāji mūsu skolā labi māca un ir samērā stingri. Man ir divdesmit astoņi klases biedri, bet klasē nekad nav vairāk kā divdesmit seši bērni. Mani klases biedri, ar dažiem izņēmumiem, ir diezgan slinki, neuzvedīgi un skolotājiem ir ļoti grūti viņus pieturēt pie mācīšanās.

Skolā bija ļoti daudz aktivitātes: kādi piecpadsmit klubi un vēl visādi sporti. Mums visas aktivitātes tika apstādīnātas novembrī, sakarā ar skolotāju steika taktikām. Mums šīs lietas dēļ ir daudz brīvdienas, gari pusdienas laiki un vairāk mājas darbu. No visām aktivitātēm viss populārākā ir slinkošana.

Jānis Tērauds

1. gimn. kl.

Skola

Man nepatīk skola, jo mums ir daudz skolas darbu. Katru rītu man jāceļas agri. Skolas pagalnā mums jāpaliēk līdz zvanam. Kad zvans zvina, mēs ejam klasē. Klasē mēs mačamies. Starpbrīdī mēs spēlējamies ārā. Pusdienās mēs ejam mājā. Pēc pusdienām atpakaļ uz skolu. Pēc mācībām mēs ejam mājās. Mājās mums jādara mūsu skolas darbi. Vēlāk ēdam vakarīnas un jāiet agri gulēt, lai varētu uzcelties nākošajā rītā. Un tā tas turpinās no dienas dienā un sestdienās vēl ir latviešu skola!

Anita Bilinskis

6. kl.

Pavasara plūdi

Pēc garās ziemas visi gaida pavasari. Katru dienu saulīte sāk siltāk sildīt un bieži gribas nogērbt biežās ziemas jakas. Bet tad var notikt arī nepatīkšanas, tā kā šo pavasari ar plūdiem. Siltā saulītē izkusa tik daudz sniega, ka ūdens pārpildīja upes un ezerus un redzi, vienu rītu mūsu sētas vidus pilns ar ūdeni. Tas vēl nebūtu nekā, bet ūdens sūcās arī iekšā pagrabā. Tad bija steidzīgi jāglābj mantas, kas tur noliktas. Pilsēta atveda mums smilšu maisus, lai varētu stiprināt mājas pamatus. Bet ūdens ir gadrāks par visiem mums un tomēr atrod ceļu pagrabā. Vairākas dienas no vietas nepalīdzēja arī pumpēšana ārā, jo ūdens no ezera nāca ar vien vairāk klāt un cēlās arvien augstāk un augstāk. Mēs visi staigājām bēdīgām sejām, Kas nu būs?

Bet mans brālis, atradis gumijas zābakus, bradāja pa ūdeni un nagloja sev plostu, kur viņš uzlika virsū suni un teica: "Tas ir mans Noasa šķirsts".

Katrīne Kraulis

3. ģimn. kl.

Pelēkā diena

Es stmožos, bet ir slinkums taisīt acis vaļā. Gulta ir tik mīksta un silta, bet ir jau rīts un vajaga celties. Bet vēl kādu brītiņu es pasnaudīšu.

Beidzot esmu nomodā un nevaru vairs gulēt. Apses čab pie loga. Nē, varbūt tas ir lietus. Ir grūti pateikt. Es netaisīšu acis vaļā līdz es izdomāšu kas tas ir.

Droši vien ir lietus. Nav nemaz vēja, bet tomēr ir pavisam drēgns un nepatīkams. Nevar iet laukā un visa ģimene, kā pazudušas dvēseles, garlaikosies pa istabām. Ja iziet uz verandu, var labi novērot kā lietus līst uz upes. Apses un pagājušā gada lapas čab un verandas jumtiņš rīb.

Pēc lietus varbūt būs varavīksne virs kalniem. Pie mājas gala ir liela dubļu pelke. Ir tik patīkami bradāt pa viņu basām kājām, bet tantei tas nepatīk, jo mēs bērni virtuvi piebradājam. Māsica ir liela makšķerniece un viņa aiziet ar manu brāli uz saku dārzu medīt tārpus. Vai, kā man tie riebjas!

Es uzeju augšā mammai istabā, kur viņa sūj pie loga. Ar lielu troksni es uzlecu uz gultas un sāku runāties ar viņu par visādām trakām lietām.

"Mamma, bilde ir greizi."

"Tad sataisi."

"Vēlāk."

"Es aizmirstu bildi, un pacelot kājas, novēroju savas kājas pirkstus.

"Mamma, kāpēc cilvēkam ir desmit pirksti, kāpēc ne astoņi, vai divpadsmit?"

Viņa nezina ko atbildēt, un es sāku vērot mazu skudriņu, kas ceļo no istabas viena gala uz otru.

Gulta vairs neliekās tik ērta. Es varu katru kunkuli sajūst. Jā, šodien lietus līst. Es gandrīz varu viņu saost. Taisīšu acis vaļā un redzēšu, vai esmu tik gudra kā es domāju. Es ataisu vienu aci lēnām, bet otra atveras pavisam ātri.

"Saule!" es kliecēju pavisam aizsmakušā balsī un lecot no gultas apdauzu kāju.

Inta Hūns

3. ģimn. kl.

Pavasaris

Ar pavasari nāk daudz pārmaiņu. Sniegu un ledu redzam tikai dažās vietās. Beidzamās dienās bija daudz lietus, un Montreālas apkārtnē, upju tuvumā, mājas pārplūda.

Saulīte spīd jau daudz vairāk, un dienas paliek garākas. Putniņi čivina priecīgāk un pirmās pavasara puķītes (krokusi) mostas no ziemas miega. Uz kokiem parādās pirmie pumpuriņi.

Ar tikpat lielu prieku, kā gaidījām pirmo sniegu, tagad gaidam pavasari.

Sārma Dindzāns

6. kl.

Putekļi

Ko saka ceturtās klases audzēkņi par putekļiem? Putekļi ir ļoti nepatīkami. Viņi lido pa gaisu un liek mums šķaudīt. Kad putekļi iet acīs, tās sāk sāpēt. Man nepatīk putekļi, tāpēc ka viņi krīt uz galdiem, tepiki un grīdu.

Juris Tērauds

4. kl.

Putekļi ir netīri un nav veselīgi! Mums vienmēr jātīra visas lietas. Kad mēs braucam uz Tērveti, mēs redzam daudz putekļu. No tāfeles nāk daudz putekļu. Man putekļi nepatīk.

Jānis Bilinskis

4. kl.

Putekļi ir ļoti nepatīkami. Mēs šķaudam no viņiem. Putekļi nāk no automobiļiem. Kad saulē spīd, tad var redzēt ka putekļi krīt uz mēbelēm.

Indra Freibergs

4. kl.

Mans kaķis

Mans kaķis ir melns ar baltu. Katru dienu viņš gul kā ķēniņš un ēd kā vilks. Mēs viņu saucam par Piki. Viņam ir arī garas ūsas. Mana mamma stāstīja ka tad, kad viņa bijusi maza, viņas brālītis nogriezis kaķim ūsas. Kad mans kaķis gul, viņam vienmēr mute ir valā.

Gints Hūns

5. kl.

Lakstīgala

Lakstīgala ir ļoti pazīstama, jo viņa skaisti dzied. Lakstīgala sāk dziesmu klusi un tad tā kļūst arvien stiprāka. Viņa beidz savu dziesmu ar plūstošām skanām. Daudzi saka ka neviens putns nedzied skaistāk par lakstīgalu. Lakstīgalas Latvijā atgriežas, kad visi citi dziedātāju putni ieradušies. Mājā viņas ierodas, kad krūmi ir salapojuši un bērzi ir savā lapu plīvurī. Tās ceļo vislielāko tiesu naktīs. Tēviņi ir pirmie, kas ierodas lai meklētu vietas kur būvēt ligzdu un pēc vairākām dienām jeb nedēļām ierodas mātītes.

Tad sākas dziedāšana. Tēviņi cinas, lai dabūtu teritorijū. Kad dzīves biedrene ir iekarota, sāk ligzdu būvēt. Lakstīgalas apmetas krūmu un mežu ielejās, pie cilvēku mājām un dārzos. Viņas parasti apmetas tajās pašās vietās, kur pagājušā gadā.

Lakstīgala ir "zemes dziedātāju" putns. Viņa piedzimst uz zemes, jeb netālu virs tās. Lakstīgala lido tikai no krūma līdz krūmam meklējama kukaiņus savas ligzdas tuvumā. Ligzdas ir paslēptas, jo tās ir taisītas no tāda materiāla, kas tās viegli padara neredzamas. Perēšanas laiks ilgst divas nedēļas un ligzdā ir parasti četras, piecas, jeb sešas olas. Kad mātīte perē, tēviņš visvairāk dzied. Kad olas ir izšķēlušās, tēviņš sāk retāk dziedāt un ap Jāņiem lakstīgala ir gandrīz nedzirdama. Vecāki meklē barību mazajiem. Rudeņi tās ceļo uz Ziemeļāfriku, no Morokas piekrastes līdz Nīlas upei un pavasari atlido atpakaļ Eiropā.

Kārlis Freibergs

7. kl.

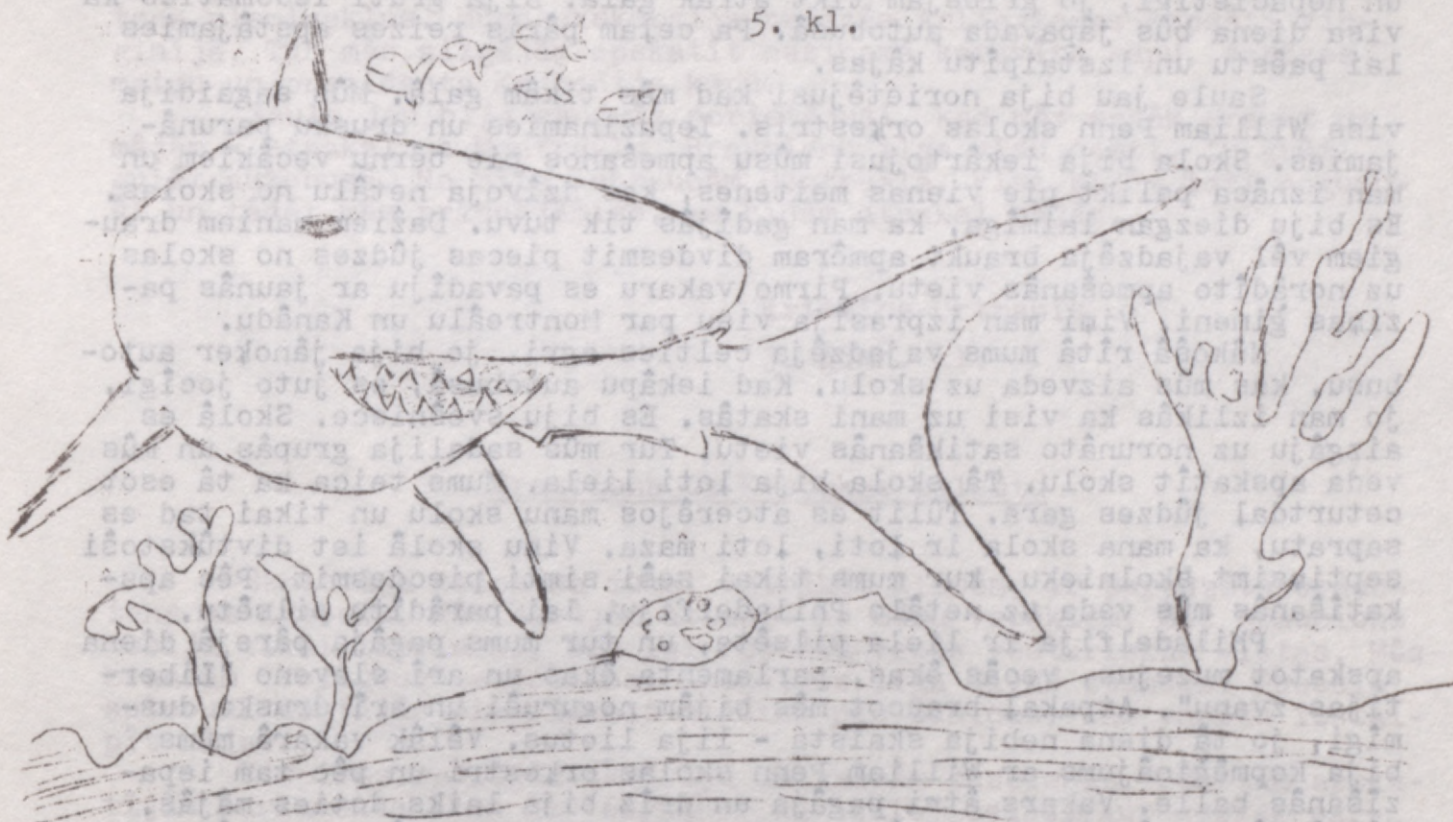
Haizivs

Vienu dienu Amērikas ūdenos, kad bērni bija peldēt jūrā, tie ieraudzīja asinis ūdenī. Viņi sāka tūlīt peldēt atpakaļ uz malu. Viņi zvanīja ūdens policijai. Policija atbrauca un noķēra kādu haizivi, bet otrā dienā cita bija atkal kādu sakodusi. Zvejnieki baidījās jūrā braukt kamēr tā zivs nebija noķerta. Viens zvejnieks apsoliņa haizivi

nokert par \$500. Zvejnieks to nenokēra. Policija atrada viņa galvu laivā. Tad policija nošāva to haizivi. Pēc tam vairs nebija sakosti cilvēki.

Mārcis Kraulis

5. kl.

Mārcis Kraulis

5. kl.

Uzticīgais suns

Kriksis dzīvoja šinī mājā jau septiņus gadus. Viņš mīlēja mājas cilvēkus un pazina katru taciņu un apkārtni. Vienu dienu Kriksis palika slim un likās, ka neviens viņam vairs nevarēs palīdzēt. Mājas cilvēki samaksāja dzīvnieku klinikai lai Kriksi aizved projām un iemidzina.

Pagāja vairāki mēneši. Kādu dienu kāds skrāpēja pie aizmugures durvīm. Bērni atvēra durvis un pārsteigumā sastinga: "KRIKSIS!" Kā tas varēja notikt?

Kāds strādnieks dzīvnieku klinikā apžēlojās par Kriksi, pārveda mājās un izārstēja. Palicis vesals, uzticīgais suns atrada tālo ceļu atpakaļ pie saviem pirmajiem saimniekiem. Kriksis ļoti mīlēja savus mājas cilvēkus.

Sārmā Dindzāns

6. kl.

Ar skolas orķestri uz Delaware

Mūsu skolas symfoniskais orķestris bija uzaicināts spēlēt Newcastle, Delawarē. Bija skaists rīts, kad mēs atstājām mūsu skolas pagalmu desmit stundas garajam braucienam. Mēs visi bijām satraukti un nepacietīgi, jo gribējām tikt ātrāk galā. Bija grūti iedomāties ka visa diena būs jāpavada autobusā. Pa ceļam pāris reizes apstājamies lai paēstu un izstaipītu kājas.

Saule jau bija norietējusi kad mēs tikām galā. Mūs sagaidīja viss William Penn skolas orķestris. Iepazināties un drusku parunājamies. Skola bija iekārtojusi mūsu apmešanos pie bērnu vecākiem un man iznāca palikt pie vienas meitenes, kas dzīvoja netālu no skolas. Es biju diezgan laimīga, ka man gadījās tik tuvu. Dažiem mani draugiem vēl vajadzēja braukt apmēram divdesmit piecas jūdzes no skolas uz norādīto apmešanās vietu. Pirmo vakaru es pavadīju ar jaunās pazinas ģimeni. Viņi man izprasīja visu par Montreālu un Kanādu.

Nākošā rītā mums vajadzēja celties agri, jo bija jānoķer autobusu, kas mūs aizveda uz skolu. Kad iekāpu autobusā, es juto jocīgi, jo man izlikās ka visi uz mani skatās. Es biju svešniece. Skolā es aizgāju uz norunāto satikšanās vietu. Tur mūs sadalīja grupās un mūs veda apskatīt skolu. Tā skola bija ļoti liela. Mums teica ka tā esot ceturtdaļ jūdzes gara. Tūlit es atcerējos manu skolu un tikai tad es sapratu, ka mana skola ir ļoti, ļoti maza. Viņu skolā iet divtūkstoši septiņsimt skolnieku, kur mums tikai seši simti piecdesmit. Pēc apskatīšanās mūs veda uz netālo Philadelfiju, lai parādītu pilsētu.

Philadelfija ir liela pilsēta, un tur mums pagāja pārejā diena apskatot muzejus, vecās ēkas, parlamenta ēkas un arī slaveno "Liber-tijas zvanu". Atpakaļ braucot mēs bijām noguruši un arī drusku dusmīgi, jo tā diena nebija skaista - lija lietus. Vēlāk vakarā mums bija kopmēģinājums ar William Penn skolas orķestri un pēc tam iepazīšanās balle. Vakars ātri pagāja un drīz bija laiks doties mājās. Nākošajā dienā bija paredzēts daudzas lietas ko redzēt un darīt, un vajadzēja arī drusku atpūsties.

Rītā bija atkal agri jāceļas. No rīta mēs devām koncertu skolā. Pirms koncerta skolas direktors nolasīja dažas telegrammas, kas bija atsūtītas no Newcastles un Vašingtonas pārvaldēm mūs sveicinot viņu zemē. Pēc koncerta mēs aizbraucām apskatīt Newcastles pilsētu. Es biju pārsteigta, ka tādai mazai pilsētai varēja būt tik liela vēsturiska pagātne. Mēs aizbraucām uz pilsētas veco "town hall", kur satikām arī Newcastles pilsētas vecāko. Vakarā mums bija vēl viens koncerts publikai. Tāpat kā no rīta mums bija piesūtītas daudzas telegrammas sveicinot mūs viņu zemē. Koncerts bija ļoti labi apmeklēts un nospēlēts. Mums likās, ka publikai arī ļoti patika.

Pēc vakara koncerta mēs visi sanācām kopā dažādās vietās, kur mēs runājamies un arī beigās atvadījāmies, jo nākošā rītā mums bija plānota ekskursija uz Vašingtonu D.C.

Sajā rītā negribējās kāpt autobusā divu iemeslu dēļ. Pirmais tas, ka vajadzēja braukt prom un atstāt jaunos pazīstamos un otrs bija garais brauciens atpakaļ uz mājām, uz Montreālu. Atvadījamies un sākām braukt. Mēs drīz aizmirsām bēdas, jo mums vēl priekšā bija visas dienas ekskursija Vašingtonā. Runājam par to, ko mēs redzēsim. Drīz

vien sasniedzām pilsētu. Bija ļoti silts un saulains. Mūs izvadāja pa visu pilsētu. Mēs izstaigājām Amērikas kapitola ēku un arī redzējām Balto namu. Es ievēroju, ka uz gandrīz katra ielas stūra bija kāds piemineklis. Mēs arī apskatījām Linkolna, Jeffersona un Vašingtona pieminekļus. Mūsu ekskursija beidzās Arlingtonas kapsētā Virģinijā. Tur mēs aizgājām apskatīt nezinamā karavīra kapu, sardzes maiņu un prezidenta Kennedija kapu.

Saule jau bija gandrīz norietējusi, kad mēs sākām braukt uz mājām - atpakaļ uz Montreālu. Brauciens ilga visu nakti. Ir grūti gulēt autobusā. No rīta iebraucām Montreālā. Visi bijām ļoti noguruši un tādēļ mēs priecājāmies, ka bijām atpakaļ mājās.

Kristīne Ortmanis

3. ģimn. kl.

Brauciens uz Kvebekas pilsētu

Skolotāja teica ka mums, vairākām klasēm, ir paredzēts brauciens uz Kvebeku. Mēs dabūjām atļauju no mūsu vecākiem. Šis brauciens nebija tikai izpriecai, bet lai redzētu vecās vēsturiskās vietas. Mēs braucām "Voyageur" autobusos. Brauciens ilga divas stundas. Pusceļā autobusi apstājās piecpadsmit minūtes pie ēdnīcas, lai varētu izstāpīt kājas.

Vispirms redzējām akvāriju un paēdām pusdienas. Pēc tam apskatījām parlamenta ēkas un "sarkano" un "zaļo" telpu, kur notiek parlamenta sēdes. Tūristu autobusi mūs veda tālāk veco Kvebekas pilsētu, kurai apkārt augsti, biezi mūri un jābrauc cauri pilsētas vārtiem. Redzējām skaisto "Château de Frontenac", muzejus, šauras bruģētas ielas un kuģi ar kuru Jacques Cartier iebraucis Kvebekas ostā. Mūs aizveda apskatīt arī "Plains of Abraham", kur notikusi kauja starp angļiem un frančiem. Cīņā krita angļu ģenerālis Wolfe un franču vadonis Montcalm. Pārbraucām no Kvebekas pilsētas daudz redzējuši, priecīgi un apmierināti.

Andris Dindzāns

7. kl.

Dziesmu svētki

1970.g. es piedalījos manos pirmajos dziesmu svētkos Toronto. Es biju astoņi gadi veca un dejoju tautas deju lieluzvedumā. No tā laika es vēl esmu piedalījies jauniešu dziesmu svētkos Montreālā - tur dziedāju koru koncertā un dejoju tautas dejas.

Šo vasaru atkal notiks dziesmu svētki Toronto. Mūsu ģimene ir nolēmusi viņus apmeklēt. Jau pirms dziesmu svētkiem ir jāšāk gatavoties. Latviešu skolā sākam mācīties dejojot tautas dejas un dziedāt.

Montreālas jauniešu koris mĀcĀs svĕtku dziesmas un Aĉkups mĀcĀs tautas dejas.

Koru kopkoncerts un tautas deju lieluzvedums ir visvairĀk apmeklĕti, bet tomĕr tas nav viss, kas notiek. Ārpus tĀ vĕl ir teĀtra izrĀdes, jauno mĀkslinieku koncerts un vĕl daĶĀdi citi koncerti un rakstnieku rĭti. Šie dziesmu svĕtki sĀksies svĕtdien 27. jŭnijĀ un turpinĀsies visu nedĕļu lĭdz svĕtdienai 4. jŭlijam. Pa nedĕlas laiku sabrauks cilvĕki no daudzĀm KanĀdĀas un Savienoto Valstu pilsĕtĀm, no Eiropas, AustrĀlijas un Dienvid Amĕrikas, lai apmeklĕtu sestos latviešu dziesmu svĕtkus un latviešu dienas KanĀdĀ. Sajā nedĕlĀ blakus visĀm izrĀdĕm notiks arī latviešu gleznu, rokdarbu un rotaslietu izstĀdes.

Kamĕr vecĀki, jaunieši un bĕrni gatavojas uz lieliem svĕtkiem, svĕtku rĭkotĀji visu organizĕ un kĀrto, lai šie svĕtki bŭtu skaisti un labi izdotos, lai visi apmeklĕtĀji bŭtu apmierinĀti un paši dalĭbnieki varĕtu ar prieku atcerĕties piedalĭšanos Šajos lielajos svĕtkos.

Kristĭne Ortmanis

3. ģimn. kl.

JĀuniešu dziesmu svĕtki

PagĀjušo vasaru man bija ļoti liels un priecĭgs pĀrdzĭvojums. MontreĀlĀ tika rĭkoti jauniešu dziesmu svĕtki. Es arī piedalĭjos dziedĀšanĀ un dancošanĀ. Mŭsu uzveduma sĀkums nebija tik patĭkams, jo tieši pirms tĀ nodzisa elektrĭba. Mĕs gaidĭjĀm ilgi. Es biju ļoti nervoza. Mŭsu uzvedums tika atlikts uz svĕtdienas rĭtu. Tas man nepatika, jo vajadzĕja celties agri no rĭta. Mums bija ciemiņi, mĕs gĀjĀm katru vakaru vĕlu gulĕt. VĕlĀk pĕc dancošanas bija dziedĀšana. Es biju tik nervoza, ka es negribĕju skatĭties uz cilvĕkiem. Viss izdevĀs labi, un es biju par visu priecĭga.

Kristĭna Biliņskis

6. kl.

Dziesmu svĕtki

Šĭ gada jŭnija beigĀs un jŭlija sĀkumĀ atkal notiks dziesmu svĕtki Toronto, KanĀdĀ. Šajos dziesmu svĕtkos, kĀ arī iepriekšĕjos svĕtkos, notiks kopkoncerts, deju lieluzvedums, deju sacensĭbas, garĭgais koncerts, teĀtru izrĀdes, balles, izstĀdes u.t.t. Pĕdĕjos gados, svĕtkos ir populĀri kļuvusi jaundeju izrĀde un novĕrtĕšana. Šis jaundejas lielĀko tiesu choreogrĀfĕ paši jaunieši. Ir tik daudz izdarĭbu, ka bieĶi vien nav iespĕjams visu apmeklĕt. Svĕtku dalĭbnieki vienmĕr nonĀk lielĀ laika trŭkumĀ. LielĀkĀ daļa dalĭbnieku iebrauc tikai vĕlu vakarĀ, dienu pirms uzstĀšanās, un jau nĀkošĀ

rītā tiem jāpiedalās agros mēģinājumos. Mēģinājumi ievelkas pāri pusdienai. Laiks ir tikai sakopties un ieēst, kad jāskrien uz uzvedumu. Pēc uzveduma parasti ir balle, kas ievelkās labi pāri pusnaktij. Tādā garā paiet divas vai trīs dienas, un kad svētki ir beigušies, visi dodas uz mājām noguruši, bet priecīgi.

Pēteris Golde

3. ģimn. kl.

Dievs latviešu tautas dziesmās

Senie latvieši, vērojot dabu un tās varenību, zināja, ka pār visu valda kāda augstāka vara - Dievs. Tautas dziesmās Dievs ir parādīts kā labuma un tikuma sargs, kas palīdz cilvēkiem viņu dzīvē.

Dieviņš bija, Dievs palika,
Dievam gudris padomiņš:
Dievs kokiem lapas deva,
Dievs vārpiņas tīrumā.

Dievu vēl sauca par "Debesstēvu", "mīlais dieviņš". Latvieši domāja, ka Dievs ir ļoti gādīgs un rūpīgs, viņš svētī lauku un sētas dzīvi. Viņi ticēja, ka viss notiek ar Dieva ziņu un palīdzību; ne mats no galvas nenokrīt bez Dieva ziņas. Cilvēki ticēja Dievam un to pieminēja savās gaitās.

Es Dieviņu pieminēju
I rītā, vakarā.
Še ceļos, še guļos
Zem Dieviņa kājinām.

Dievs rūpējās par druvām un lopiem.

Dieviņš sēja sudrabiņu
Celmaināi līdumā.
Sēj, Dieviņ, man' tiesiņu
Vienas birzes platumā.

Visvairāk Dievs gādāja par bāra bērniem (bāreniem), pabērniem un atraitnēm.

Ai Dieviņi, ai Laimiņ,
Kam tu man tā darīji:
Citi bērni saulītē,
Es saulītes pakrēslī.

Andris Dindzāns

7. kl.

Māte latviešu tautas dziesmās

Tautas dziesmās māti salīdzina ar gaismu un sauli.

Dedzu skalū, dedzu sveci	Saulīte silta, māmiņa labka
Tumša mana istabiņa -	Abas vienu labumiņu:
Ienāk mana māmuliņa	No saulītes silti rīti
Tūdaļ gaiša istabiņa.	No māmiņas mīli vārdi.

Tautas dziesmās māti vēl attēlo, kā laba padoma devēju.

Ir māte mani mācijusi
Visādiem darbinim
Ne sunīti rājam spert
Ne 'guntinas pagalītes.

Mātes labums tautas dziesmās tiek pieminēts visu viņas mūžu.
Un bērni savu mīlestību pret māti izsaka šādi:

Atsēdies, atpūties
Mana veca māmuliņa.
Gan tu biji piekususi
Mani mazu auklējot.

Ilze Kraulis

7. kl.

Vasarā

Pagājušajā vasarā es braucu uz nometni Katskiļa kalnos. Man ļoti patīk tā nometne. Tur ir daudzas sacīkstes. Piemēram; skriešana, peldēšana u.t.t. Vienu rītu es gāju uz mazu tiltiņu. Tur es redzēju kaulus. Es visiem stāstīju par tiem. Naktī visiem bija bailes tāpēc ka visi damāja, ka tie bija spoku kauli.

Pēc otrā perioda (4 nedēļas) nometnē bija koncerts. Man bija jāspēlē kokle. Mans tēvs bija ļoti priecīgs par mani. Pēc Katskiļiem mēs braucām uz Salisbury jūrmalu. Mēs palikām Seabrook pilsētā, tāpēc ka mans tēvs gribēja nopirkt vecas lietas. Mēs gājām peldēties jūrā. Pēc tam mēs braucām mājās, un tā bija mūsu vasara.

Kristīne Pušpurs

5. kl.

Slidošana

Kad man bija trīs gadi, es gāju uz Loyola slidošanas stundās. Man ļoti patīk iet slidot un es drīz varēju slidot diezgan labi. Man bija baltas slidas un man tās ļoti patika. Kad man bija seši gadi, es slidoju ļoti, ļoti labi un es dabūju vienu godalgu par labu slidošanu.

Man ļoti patika, kad tur bija Ziemas svētki un notika visādas pariņas. Mums visiem vajadzēja vilkt kādu kostīmu. Vienu reizi es biju klauns un nākošo reizi zakis. Pēc tam es pārgērbos par visādiem dzīvniekiem. Es beidzu slidot, kad man bija deviņi gadi un tad es sāku slēpot.

Ingrīda Ziedinš

5. kl.

Saruna ar sēni

Bija silta vasaras diena zemeņu laikā, un es Tērvetē gāju pa ceļu uz mājām. Ar puķes pušķi vienā rokā un krūzīti ar zemenēm otrā es gāju tā palēnām, sperdama apaļos akmeņus lejā pa stāvo kalniņu. Odi bija man krietni sakoduši rokas un muguru, un nejaukās trīs stūrainās mušas, kā mēs viņas saucam, bija mani labi apstrādājušas kaklu un galvu. Es tikai gribēju tikt mājās, kur bija skaisti vēs un bez kukaiņiem. Tāpēc es gandrīz nedzirdēju, ka kāds mani sveicināja no ceļa malas.

"Labdien!# teica kāda rupja balss.

Es pacēlu galvu, bet nevienu neredzēju. Tikai kāda stalta beka stāvēja bērzu ēnā. Tādēļ es sāku iet tālāk.

"Saka ka šogad ir daudz ūgu," balss teica.

Man sāka palikt druscīn bailes. Kas te spokojās?

"Es zinu, ka tas esi tu, Ernest!" es uzsaucu, jo zināju, ka manam brālēnam patīk mani vai mācīcu baidīt.

"Ernests? Taču ne viņš, bet es ar tevi runāju!"

"Ko?" nu es biju apjukusi.

"Nu, tā sēne, kas tev aug deguna priekšā!"

"Vai! Sēnes prot runāt?"

"Kāpēc nē?" sēne nopūtās. "Jā, tā ir. Jūs cilvēki domājat, ka mājāsvispār ir tikai cilvēki. Jūs nupat atklājat, ka mājas puķēm patīk, ja ar viņām runā un spēlē muziku. Mēs sēnes, īpaši bekas, esam vienu grādu labākas par ģerānijām. Mēs varam atbildēt."

"Tas ir ļoti interesanti. Kāds tavs vārds?"

"Tālvāldis."

"Vai, tas ir gan brašs vārds, sēnei."

"Mana mamma vienmēr teica: brašs vārds, braša sēne. Es galīgi tam nepiekrītu bet šoreiz ir laikam tiēsa."

"Jā, tu esi braša sēne," es pateicu.

Viņai bija silta brūnā galviņa un paapaļš balts katiņš. Tieši piederīgs sēnei. Man parasti ir šā vai tā, redzot sēni, bet Tālvāldis gan bija stalts.

"Kā tevi sauc?" viņš man prasīja.

"Inta."

"Ā. Nesaki, ka tu mani izrausi no zemes un nesīsi mājās. Es tevi taču pasveicināju tik pieklājīgi."

"Nē, nē, Tāļivaldi. Tad citi nevarētu tevi apbrīnot."

Sēne pasmaidīja lepnī.

"Ko tu dari visu dienu?" es prasīju.

"Tikai sēžu un domāju dzīlas domas. Sēnes ir gudras. Gudrākas par tām puķītēm, kas tev rokā," viņš teica iedomīgā balsī.

"Bet ne pārāk pazemīgas," es pieliku klāt.

"Ar skaistumu var iegūt visu. Nu, es dzirdu, ka kāds nāk pa ceļu! Tad labāk ej, citādi domās, ka tu esi traka ar sēni runājot. Uz redzēšanos, Inta!" viņš pamāja ar galvu.

"Uz redzēšanos, Tāļivaldi!" Un es gāju tālāk uz mājas pusi nesakot vairs ne vārda, lai gan es gluži nepiekritu tai skaistajai lepnī beikai.

Inta Hūns:

Ķaravīrs latviešu tautas dziesmās.

Jau kopš seniem laikiem, latviešu tautas dziesmas liecina par ķaravīru gatavību pierādīt savu tēvzemes mīlestību, atdodot pat savu dzīvību.

Uz ežiņas galvu liku,
Sargāj savu tēvu zemi.

Labāk manu galvu ņēma,
Nekā manu tēvu zemi.

Senie ķurši bija lieli jūras braucēji, un uzbrukumus savai tēvzemei tie atmaksāja ar pretuzbrukumiem pārjūrā. Tēvzemes aizstāvēšanai viņi gatavojās jau no piedzimšanas.

Šupo mani, māmuliņe,

Tu vairs ilgi nešūposi -

Šupos mani jūras vilņi

Ķaravīra laiviņā.

Seniem latviešiem briesmas draudēja no visām pusēm, kā to liecina tautas dziesmas.

Rūci, rūci, pārkonīti,

Skaldi tiltu Daugavā,

Lai nenāca poļi, leiši

Manā tēvu zemītē.

..i, bāliņi, ai, bāliņi,

Nem zobenu rociņā:

Ej uz prūšu robežām,

Sargā savu tēvu zemi.

Visbiežāk briesmas draudēja no krievu puses.

Vākār ķungi piesacīja

-Baltajam bāliņam

-Kālti brūpas, -barot zirgu,

Apraudzīt krievu zemi.

Latviešu ķaravīra izvadīšanā ķarā piedalījās visa ģimene.

Pati māte savu dēlu

Ķaravīru sataisīja:

..pvilkusi brūnus svārkus,

Jož tērauda zobentiņu.

Kur tu eji, mans bāliņi,

Ar spožo zobentiņu?

- Es, māsiņa, tālu eju,

Sargāt savu tēvu zemi.

Kaņā iešana bija nopietna lieta, un kaņavīri zināja, ka visi no kaņa nepārnāks.

Kaņā iešu es, māmiņa,

Raudās divi zeltenītes:

Raudās māsa bālēliņa,

Tautu meita arājiņa.

Ne tie visi atgājuši,

Kas kaņāi aizgājuši;

Cita māte vārtus vēra,

Cita gauži noraudāja.

Mājās palikušie gaidīja ziņas no saviem kaņavīriem, un pat zīlei bija sava loma.

Aši, aši zīle dzied

Asa mieta galiņā:

Atnes vēsti māsiņai -

Bāliņš prūšu robežās.

Savu māmuliņu kritušais kaņavīrs mierina ar šādiem vārdiem:

Negaid manis, māmuliņa,

No kariņa pārnākot!

Man saulīte norietēja,

Tēvu zemi sargājot.

Tautas dziesmas cildina kaņavīru, kas cīņā par tēvzemi atdevis cilvēku visdārgāko mantu - savu dzīvību:

Labāk mani kaņā kēva,

Ne celiņa maliņā:

Lielu kungu kaņā kēva,

Suni ceļa maliņā.

Lai arī cik grūti latviešu kaņavīram nav jācīnās, viņš nekad nezaudē ticību uzvarai un labākai rītdienai.

Es kaņāi aiziedams,

Sirdi slēdzu akmenī.

Aust gaismiņa, lec saulīte,

Plīst akmenis skanēdams.

Kaņavīri bēdējās,

Asinaina gaisma aust.

Nebēdējiet, kaņavīri,

Sidrabota saule lec.

Andris Golde, 7. kl.

Mani piedzīvojumi.

Pēdējā gadā man ir bijuši daudzi patīkami un nepatīkami piedzīvojumi. Viens no vispatīkamākiem piedzīvojumiem bija, kad manis tētis mani aizveda uz Forumu skatīt hokeja spēli. Man šī spēle ir vienmēr patīkusi, un es to bieži skatos televīzijā. Jau daudzus gadus es biju gribējis būt pats Forumā, un šogad es beidzot arī to piedzīvoju..

Tajā vakarā kanadiešu vienībai lāgā neveicās, un viņi zaudēja, bet tas jau nebija tas svarīgākais. Galvenais bija būt pašam tur klāt. Spēles starpbrīžos man tētis arī nopirka vairākus suvenīrus, par kuriem man bija liels prieks.

Visnepatīkamākais piedzīvojums man bija, kad mēs pagājušā vasarā, braucot cauri Laurenču kalniem, uzgriezāmies uz vienu mazu lauku celiņu un iestīgām akmeņos. Beidzot pēc pāris stundām mēs tikām atpakaļ uz labāka ceļa. Sākumā šis celiņš bija diezgan labs, bet, kad palika slikts, tad arī bija par šauru, lai apgrieztos un brauktu atpakaļ.

Tā nu jābrauc vien bija uz priekšu un, jo tālāk, jo trakāk gāja. Brīžiem likās, ka mašīna būs jāatstāj un jāiet kājām ārā.

Pēc tam, kad tikām ārā, mums vietējie cilvēki teica, ka pēdējo reizi pa to ceļu esot viens džīps izbraucis cauri septiņus gadus atpakaļ.

Tādu piedzīvojumu man vairs negribētos otreiz piedzīvot.

Andris Golde, 7. kl.

Lakstīgala latviešu tautas dziesmās.

Lakstīgala ir mazs un ne sevišķi krāšņš putns, bet dziedāšanā tā var sacensties ar jeb kuru citu putnu. Senie latvieši šo daļo skaņu ražotāju bija novērojuši un apdziedājuši daudz dainās.

Latvieši bija arī labi novērojuši, kurās vietās lakstīgala visvairāk uzturās un dzied.

Klausījos, klausījos,
Kur pogāja lakstīgala;
Mazajā bērziņā,
Zemajā zariņā.

Lakstīgala nedziedāja tikai bērzos vien, bet arī citos kokos.

Lagzdinš zied paņnā
Dzelteniem ziediniem:
Lakstīgala pazarē
Skaistu dziesmu skandināj'.
Lakstīgala, lakstīgala,
Kam tu dziedī alksnājā?
Vai tev dziesmas neskanēja
Ievu ziedu lejiņā?
Rindām aug ozoliņi
Gar tēviņa rijas taku;
Zīle dzied galiņā,
Lakstīgala pazaros.

Mūsu senči zināja, ka dziedātāji ir arī citi putni, bet lakstīgalu viņi uzskatīja šajā laukā par pašu karalieni.

Tišām gāju mežmalā
Putnu dziesmas klausīties:
Zīle zied, žūbe vilka,
Lakstīgala vizināja.
Trīs putniņi skaisti dzied
Keizar' dārza maliņā:
Viena zīle, otra žūbe,
Trešā pati keizariene (lakstīgala).

Laikam lakstīgalas dzelteno krūšu un kakla spalvu dēļ, lakstīgalai ir pierakstīta zelta krāsa.

Viņāpus Daugaviņas
Sudrabeti gaiļi dzied.
Šai pusē atdziedāja
Pazeltīta lakstīgala.

Lakstīgalai pierakstīta arī dziedāšana Rīgas torņa galiņā.

Dzīdi, dzīdi, lakstīgala,
Reigas tūrņa galiņā;
Tu dzīdōji līpiņā,
Es uzūla laiviņā.

Lakstīgala dzied tikai samērā īsu laiku vasarā un tikai tad, kad ir silts un patīkams laiks.

Vysi putniņi dzīduoja,
Lakstīgala naddzīduoja;
Lakstīgola tad dzieduosi,
Kad byus sylta vasariņa.

Senio latvieši ticēja, ka ja šūpuli iekāra tur, kur varēja klausīties lakstīgālas dziedāšanā, tad arī bērns izauga liels dziedātājs un ar raitu valodu.

Šūpo mani, māmuliņo,
Lakstīgālas šūpolī,
Lai man būtu salds miedziņš,
Tāda jautra valodiņa.

Māte mani ielikusi
Lakstīgālas šūpolī:
Jautra miega gulētāju,
Dižu dziesmu dziedātāju.

Kādreiz notika tā, ka skolniece pārspēja paši skolotāju.

Māte mani šūpojuse,
Iovu ziedu šūpulī;
Kad uzaugu liela meita,
Lakstīgālu pārdziedāju.

Ja dziedāšana neveicās, tad attaisnojumi bija šādi:

Padziedāju, kā mācēju,
Kā bij maza ieraduse;
Es nobiju lakstīgāla
Locīt savu valodiņu.

Par ko man šovasar
Aizsmakusi valodiņa?
Man aiztrauce lakstīgāla
Smalku lazdu krūmiņā.

Lakstīgāla bija arī kādreiz vainīga, ja izlija vīns jeb negribējās strādāt.

Ak tu krupi, lakstīgāla,
Tavu skaistu dziedāšanu!
Man izlija vīna glāze,
Tavu dziesmu klausoties.

Skaisti dzied lakstīgāla
Pie lodziņa dārziņā:
Ne man miega, ne darbiņa,
Lakstīgālu klausoties.

Skaistu jaunu meitu dziedāšana tika pielīdzināta lakstīgālas dziedāšanai.

Trīcēj' kalni, skanēj' meži,
Kad dziedāju lejiņā:
Saka ļaudis dzirdēdami:
Lakstīgāla skaisti dzied.

Trīcēt trīc tā maliņa,
Kur meitiņas dzeltānītes:
Lakstīgāla trīcināja,
Kur aug puiši, karavīri.

Lakstīgāla jauki dzied,
Sila malu tecēdama;
Tā dziedāja jaunas meitas
Bāliņos dzīvodamas.

Vasaras beigās lakstīgāla par lielo dziedāšanu bija nopelnījusi arī samaksu.

Lakstīgāla maksas prasa
Par vasaras dziedājumu;
Sieku rudzu, sieku miežu,
Sieku smalku magonišu.

A. Golde, 7. kl.

Ziema.

Ziemā es bieži spēlējies ārā, ja laiks nav pārāk auksts. Vienu pēcpusdienu, nākot no skolas mājās, es redzēju putniņu piesalušu pie drāšu sētas. Es ienesu putniņu istabā. Pēc laba laiciņa putniņš sāka staigāt, un nebija ilgi, kad sāka jau lidot. Mums bija grūtības putniņu noķert, jo viņš lidoja no viena istabas stūra uz otru. Veidzot mums izdevās. Palaidām viņu ārā, un putniņš aizlidoja projām lielā steigā.

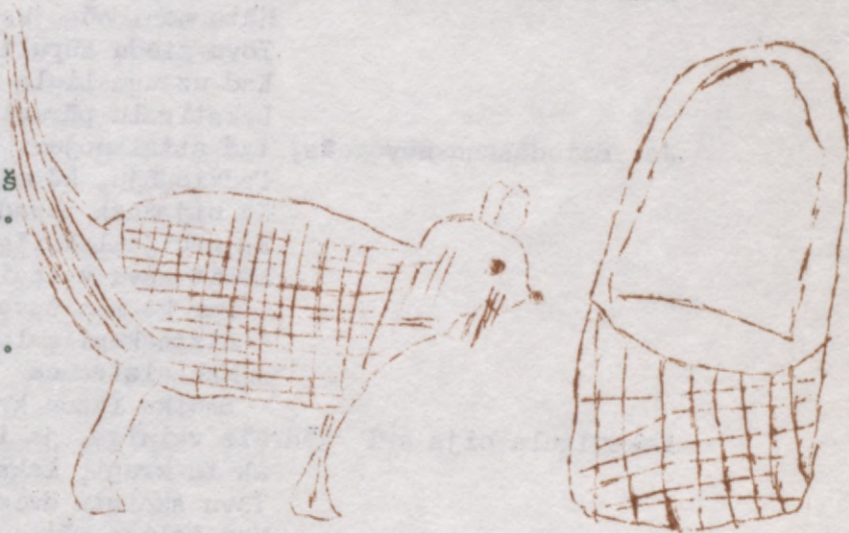
S. Timmermanis, 3. kl.

Mans kaķis.

Man ir liels un raibs kaķis. Viņš ir diezgan slinks, daudz mīl gulēt. Bet kādreiz arī spēlējas ar mani. Viņam patīk gulēt papīra tūtē.

Ilona Innus, 3. kl.

Balets.

Katru piektdienu pēc skolas es eju uz baleta stundu. Man ļoti patīk dejot baletu. Šis jaun mans ceturtais gads.

Maijā būs uzvedums, kurā es būšu lietus piliens. Man būs jātur rokā zils lietus sargs.

Larisa Gūtmanis, 3.kl.

Izdevējs: Latviešu skola Montrealā.
Redaktori: 3. ģimnazijas kl. audzēkņi.
Vāks: Nikolajs Gaņais.
Korektūra: Elza Rudzīte.
Mašīnraksts: Karina Tērauds.
Techniskā apdare: Velta Gūtmane.
Papīrs: Ev.-lut. Trīsvienības draudze.
Spiestuve: Montrealas Latviešu Biedrība.
Fotogrāfijas: V. Kalacis.
Foto plates: G. Štāls.